

Розділ 1

Листя зашаруділо, пропускаючи молодого кота крізь прогалину між двома кущами. Він скрадався, широко роззявивши щелепи, вбираючи запах здобичі. Цієї теплої ночі, пізнього зеленлисту, ліс повнився шарудінням дрібних тваринок. Щось невпинно ворушилося, він бачив рух краєм ока, але варто було йому повернути голову — і там не було нічого, крім гушавини папороті та орляку, поплямованих місячним світлом.

Кіт вийшов на простору галявину і збентежено роззирнувся. Він не пригадував, щоб раніше бував у цій частині лісу. Просто перед ним поблискувала сріблом у місячному сяйві коротко підрізана трава, що простягалась аж до округлого каменя, на якому сиділа кішка. На її хутрі мерехтіло зоряне світло, а очі були наче два маленькі місяці.

Молодий кіт упізнав кішку, від чого його збентеження тільки зросло.

— Синьозірко? — нявкнув він тонким від недовіри голосом.

Він був іще новаком чотири сезони тому, коли провідниця Громового Клану загинула, стрибнувши в урвище і заманивши туди за собою зграю кровожерних собак. Як і весь Клан, молодий кіт горював за нею і вшановував те, що Синьозірка віддала своє життя задля їхнього порятунку. Він і не думав, що ще коли-небудь її побачить, і оце щойно вперше збагнув, що, мабуть, спить.

— Підійди ближче, молодий вояче, — нявкнула Синьозірка. — Я маю тобі дещо сказати.

Тремтячи від благоговіння, кіт рушив сяйливим моріжком, аж поки опинився під каменем і зміг глянути провідниці просто у вічі.

— Я слухаю, Синьозірко, — нявкнув він.

— Надходять скрутні часи. Якщо лісові Клани хочуть уціліти, має сповнитись нове пророцтво. Тебе обрали, щоб ти зустрівся з трьома іншими котами у ніч молодика. Ви повинні почути те, що вам скаже північ.

— Про що ти? — молодого кота штрикнуло жахом, і холод, як талі потоки, шугнув його спиною. — Які скрутні часи? І як північ може нам щось сказати?

— Там усе проясниться, — відповіла Синьозірка.

Її голос стих, дивно відлунюючи, наче вона говорила з печери десь глибоко під землею. Місячне світло виблякло, відкидаючи густі чорні тіні, які поповзли вгору деревами.

— Ні, зажди! — гукнув смугань. — Не йди!

Кіт нажахано зойкнув, розмахуючи навсібіч лапами і хвостом, коли темрява здійнялась і по-

глинула його. Щось штовхнуло його у бік, і він, розплющивши очі, побачив Сіросмуга, Громого воєводу, який стояв над ним, піднявши одну лапу і явно готуючись штурхнути ще раз. Молодий кіт катулявся моховою підстилкою вояцького кубла, а крізь гілки над його головою лилося золоте сонячне світло.

— Ожинокігтю, ти вже геть звар'ював! — нявкнув воєвода. — Нащо стільки шуму? Ти порозлякуєш усю здобич звідси й аж до Чотиридерева.

— Вибач, — Ожинокіготь сів і заходився вибирати стеблинки моху зі свого темного хутра. — Я просто спав.

— Спав! — буркнув новий голос.

Ожинокіготь повернув голову і побачив білого вояка Хмарохвоста, котрий підвівся з мохового ліжечка і солодко потягнувся.

— Чесне слово, ти як той Вогнезір, — вів далі Хмарохвіст. — Коли він ще спав тут, то постійно крутився і мурмотів уві сні. Тут уже здобич не здобич, а виспатись однак не виходило.

Ожинокіготь аж смикнув вухами, почувши, як нешанобливо білий вояк говорив про провідника. А тоді пригадав собі, що це Хмарохвіст, Вогнезорів родич та колишній новак, добре знаний саме через свій підвішений та гострий язик. І така нешаноблива мова не заважала йому бути відданим вояком свого Клану.

Хмарохвіст обтрусив довгошерсту білу шубку та вислизнув із кубла, наостанок приязно помахавши Ожинокігтеві кінчиком хвоста, таким чином ніби забираючи в'їдливі слова із собою.

— Так, вставайте, — нявкнув Сіросмуг. — Пора вам вирушати, — він побрів устеленою мохом

підлогою кубла і розштовхав Золошуба. — Мисливські патрулі скоро вирушатимуть. Орлякошуб розпорядиться.

— Точно, — нявкнув Ожинокіготь. Його спогад про Синьозірку бліднув, хоча її зловісне послання все ще відлунювало в нього у вухах. Чи це справді так, чи вони одержали нове пророцтво від Зореклану? Відверто мало ймовірно. Ожинокіготь не уявляв, чому б зоряні вояки з усіх котів Громового Клану вирішили виголосити це пророцтво саме йому. Медикоти нерідко отримували знаки від Зореклану, а Громовий провідник Вогнезір часто бачив у своїх снах різні натяки. Але вони й не були звичайними вояками. Намагаючись звалити відповідальність за свої дикі видива на переїдання минулого вечора, Ожинокіготь востаннє лизнув плече та крізь віття рушив за Хмарохвостом назовні.

Сонце ще заледве підбилося над стіною терну, але вже було доволі тепло. Сонячне сяйво, наче мед, укривало голу землю в центрі галявини. Каролапка, найстарша з новаків, лежала під папоротями, які обрамляли новацьке кубло, і ділилася язиками зі своїми побратимами, Косариколапом та Мідиколапом.

Хмарохвіст пішов до куща кропиви, біля якого їли вояки, і вже розправлявся з дроздом. Ожинокіготь помітив, що кагат свіжини був вельми невеликий; як і казав Сіросмуг, Клану вкрай необхідно було негайно йти на полювання. Він уже збирався приєднатися до Хмарохвоста, коли це Каролапка підскочила і вистрибом помчала через галявину до нього.

— Це сьогодні! — захоплено оголосила вона.